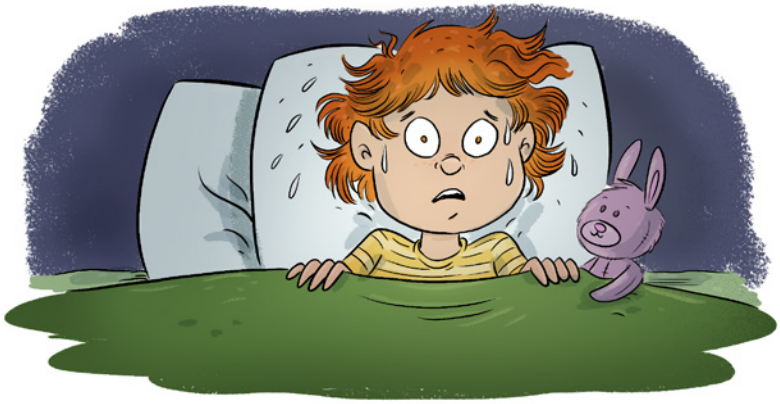
SOPBILEN

Petrus Dahlin • Johanna Kristiansson

LÄS PÅ EGEN RISK!

BONNIER
CARLSEN

Det är eftermiddag. Ruben är sjuk och har feber. Morfar är hemma hos honom eftersom mamma måste jobba.

Ruben ligger i soffan och kollar på sin padda. Morfar läser tidningen och timmarna går.

Till slut säger morfar:

– Hördu Ruben! Ska vi göra något annat än att glo på paddan?

– Men jag är trött, svarar Ruben.

– Fast det händer ju så mycket annat roligt som vi kan titta på?

– Vadå? frågar Ruben och ser sig omkring.

Det är helt tyst och stilla i lägenheten. Ett brummande ljud hörs utifrån och morfar lyser upp.

– Nu kommer sopbilen. Det är ju roligt!

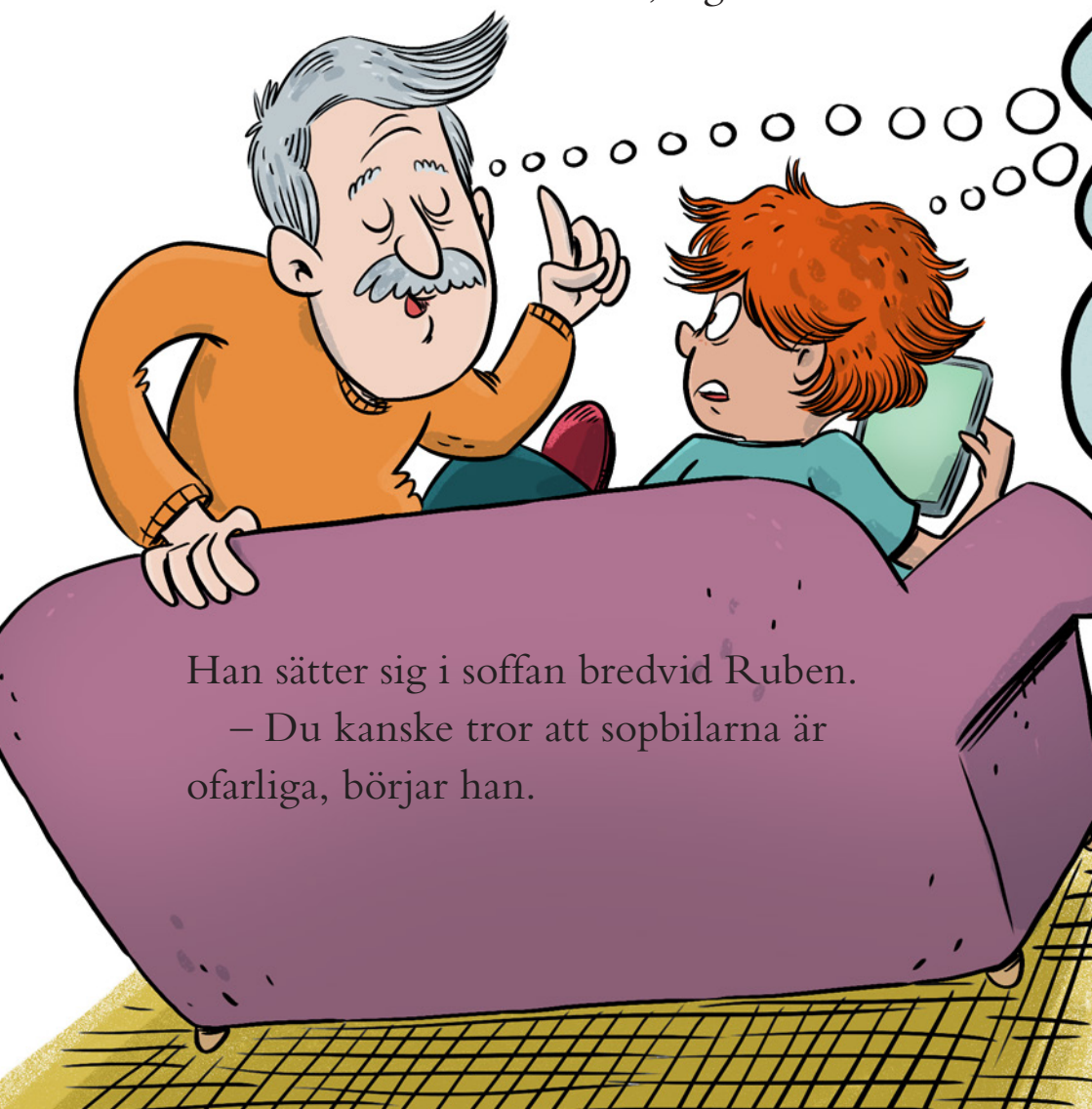
Ruben suckar högt.

– Vill du höra om när jag var liten?
frågar morfar.

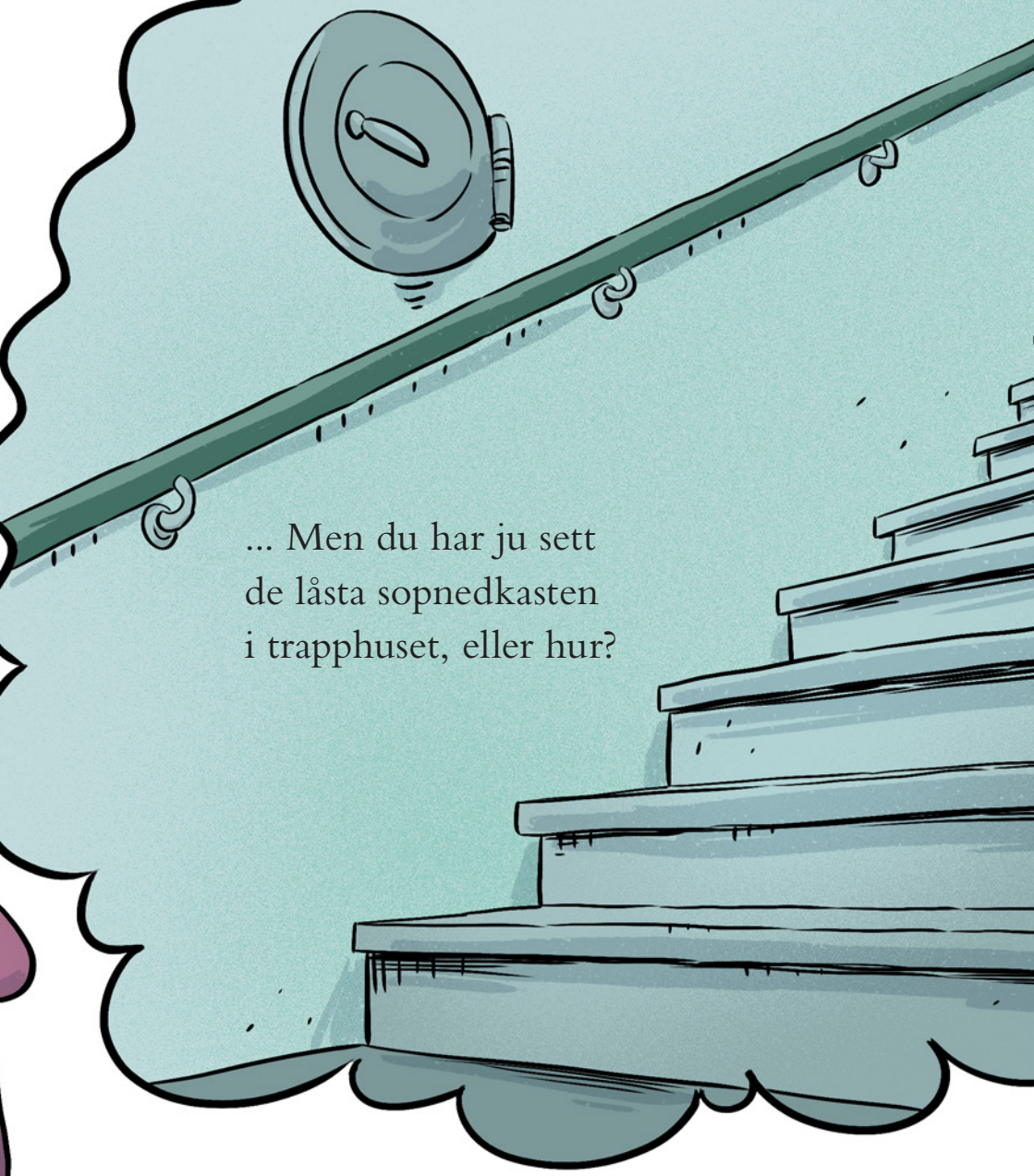
– Jag har redan hört det tusen gånger,
svarar Ruben och himlar med ögonen.

– Inte den här historien, säger morfar.

Han sätter sig i soffan bredvid Ruben.

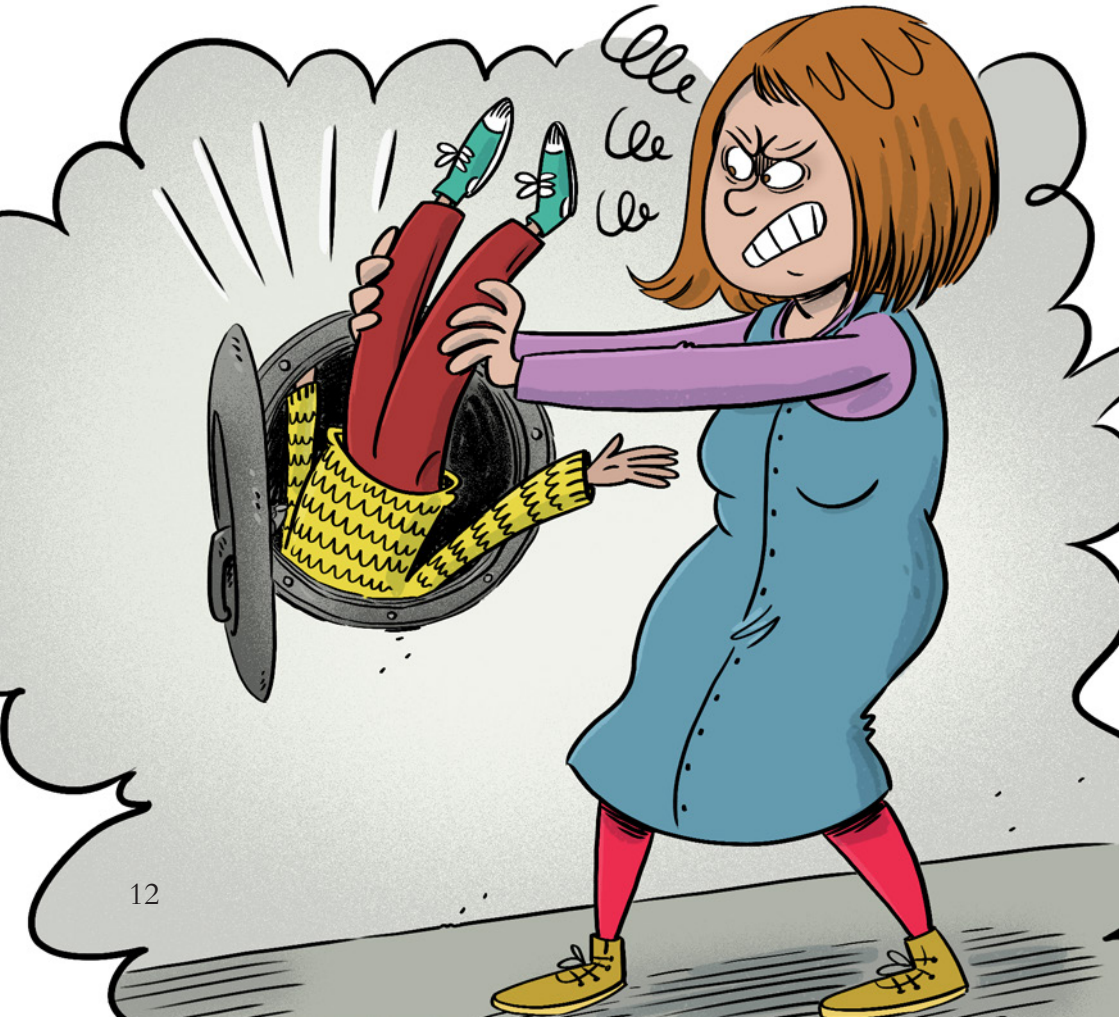
– Du kanske tror att sopbilarna är
ofarliga, börjar han.

Ruben sätter sig ändå upp. För morfar är bra på att berätta historier.

Morfar tittar allvarligt på Ruben och säger:

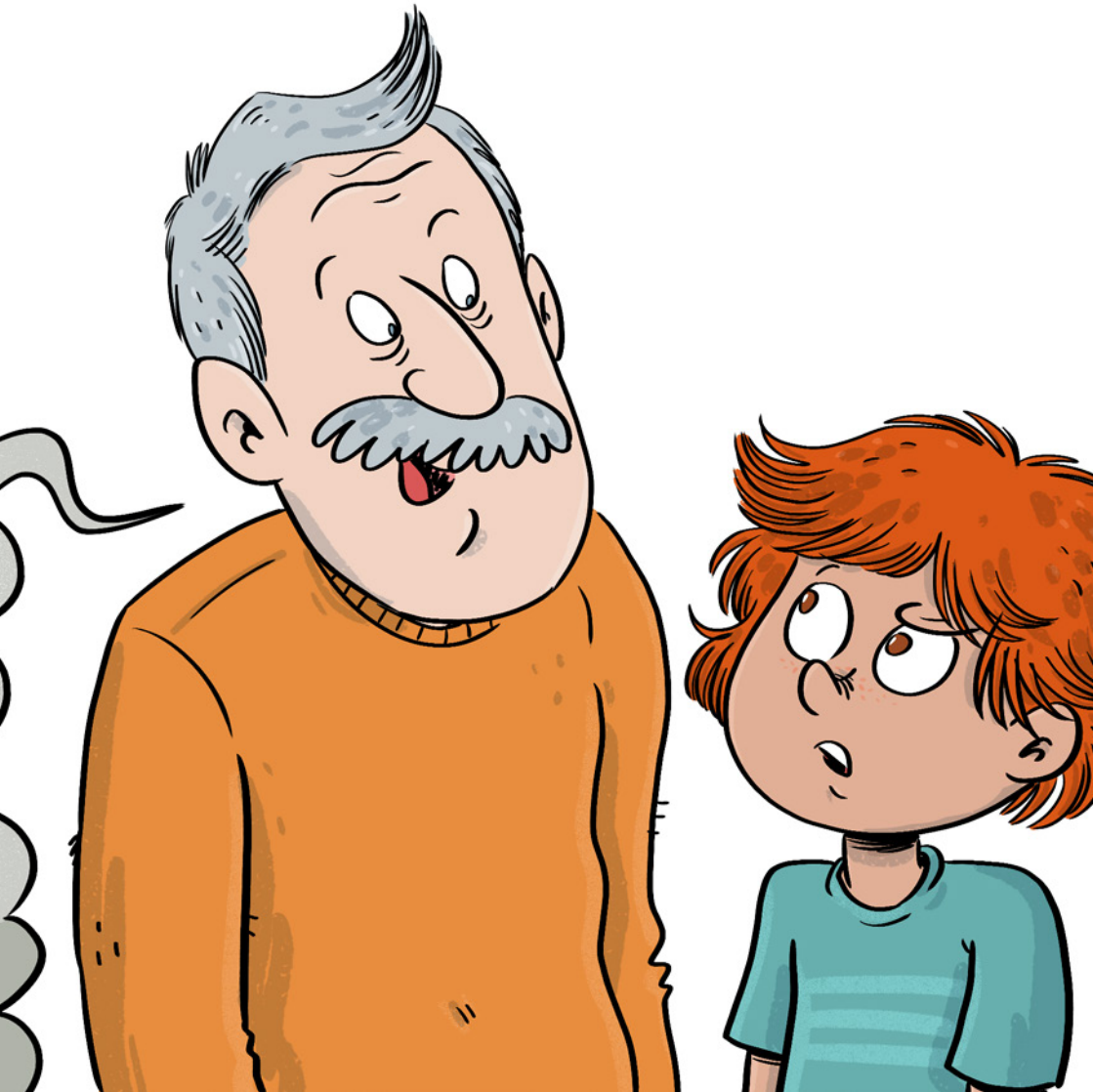
– Förr kastade föräldrar ner sina barn i sopnedkasten om de inte skötte sig. Sedan kom sopbilen och hämtade dem. Så fick barnen leva resten av sina liv på en soptipp utan slut.

– Du ljuger, säger Ruben. Du bara hittar på.

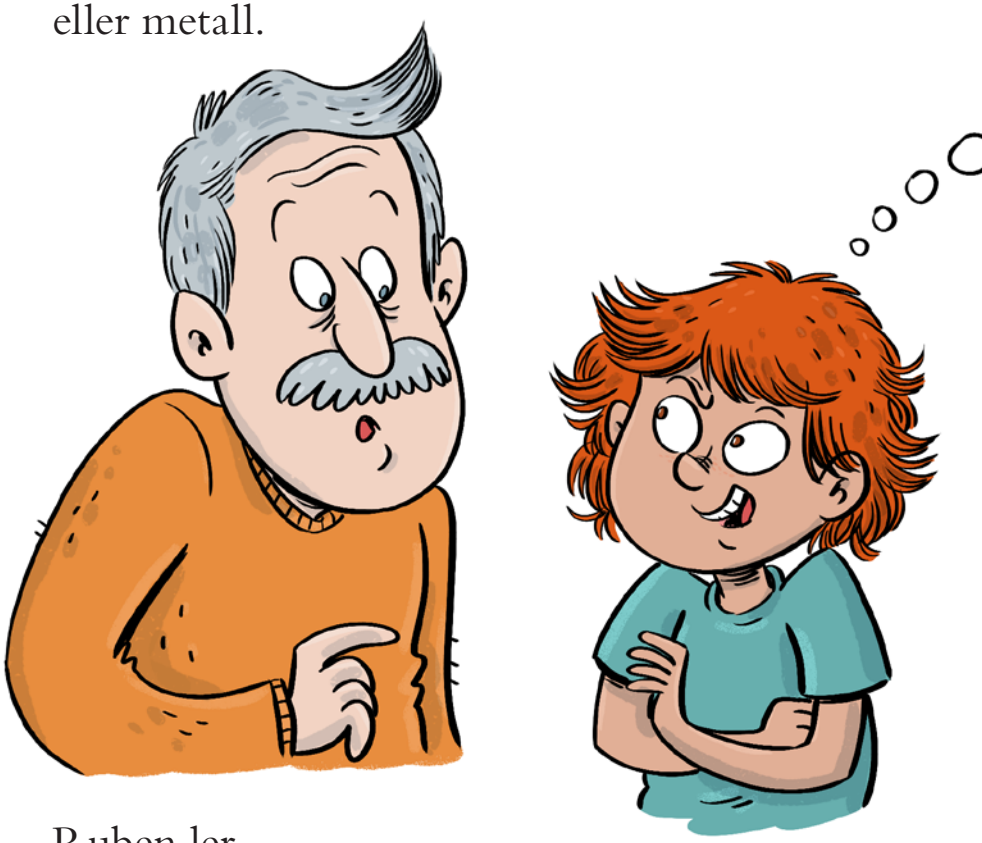
– Nej, det är sant.

Morfar ser lite lurig ut när han säger det, men Ruben blir osäker.

Morfar harklar sig innan han fortsätter:

– Nu för tiden källsorterar man förstås barnen så att de inte hamnar bland glas eller metall.

Ruben ler.

– Ja, såklart, säger han. Och man vill ju inte bli sorterad ihop med farliga sopzombier!

– Precis, säger morfar och ler. Du har bra fantasi, men det är bäst att du ser upp för sopbilarna när du är ute på gården.

När mamma kommer hem lagar de mat tillsammans och äter. Det är mysigt när morfar är på besök.

– Du verkar friskare idag, säger mamma.

– Ja, Ruben kan nog gå till skolan i morgon, säger morfar.

